

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΛΕΓΓΙΑ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ.

Ἄφου δὲν δύναι' ἐξυπνος κἄν νὰ σὲ βλέπω πλέον,
Σὲ εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου, νεῆαν δυστυχῆς·
Τὸ στόμα σου ὡς ἄλλοτε μύρα ἀγάπης πνέον
Μ' ἐλάλει, μοι ἐρμήνευε τὴν γλῶσσαν τῆς ψυχῆς.

Ἡ παρεία σου, ἔκλευκος ὡς κρίνον ἐμειοία·
Ὡς κρίνον εἰς τὸν ἥλιον ἀνοίγον τῆς αὐγῆς.
Τὸ εὐμορφον ἀνάστημα, τὸ σχῆμα, ἡ δαιλία
Τὸν τύπον ὀραϊότητος δὲν ἔφερον τῆς γῆς.

Τὴν αἰθερίαν ἔδλεπον τὴν λατρευτὴν εἰκόνα,
Τὸ κέντρον τῶν ὀνειρῶν μου, τὸ κέντρον τῶν παλμῶν.
Τὴν κόρην, ἥτις ἔρριψε τὸν νοῦν μου εἰς ἀγῶνα
Ἀπηλπισμένον σκέψεων, βαθέων στεναγμῶν.

Πολλοὶ παρῆλθον Μαῖα! ῥοδοστεφανωμένοι
Ἄφ'οὔτου μᾶς ἐχώρισεν ὁ ἄκαμπτος χειμῶν,
Ἄφ'οὔτου ξένα κλίματα καὶ ἀτυσοφαῖρα ξένη
Τὸν στεναγμὸν μου ἦκουσαν καὶ τὸν ὀλοφρομῶν.

Ἄλλὰ νὰ κλείσ' εἰμπόρεσε τὸ τραῦμα μου ὁ χρόνος,
Ἄν καὶ συγὰ τὸ ἔξεσεν ἡ Μνήμη λυτσαυδῶς·
Δὲν ἔθλιβε, δὲν ἔτρωγε τὰ στήθη μου ὁ πόνος,
Ἐμπρός μου νῆα ἔνοιγεν ἀνώδυνος ὁδός.

Ὁ νοῦς μου ἦτο ἤτυχος, ὡς λίμνη ἡρεμῶσα
Ὅπου γελᾷ ὁ ἥλιος, γελᾷ ὁ Ὀφρανό·
Ἡρώων ἄλλα ἔψαλλεν ἡ ἀνδρική μου Μούσα,
Καὶ τὴν ψυχὴν μου ἔτερπε τῆς μάχης ὁ κενός.

Ἄλλ' αἴφνης πνεῦμα βίαιον τὴν ἡρεμίαν λύει·
Τῆς λίμνης ἐταράχθησαν ἐκ νέου τὰ νερά.
Ὁ ἔρωις τὴν νηφάλιον καρδίαν μου μεθύει,
Κ' ἡ Μοῦσά μου εἰς ἄματα ἐκπίπτει τρυφερά.

Ἐν ὄνειρον (ὦ ὄνειρα ἐπὶ τῆς γῆς τὰ πάντα !)
Τὰ ὄνειρα μ' ἐνθύμισε φυγάδος ἐποχῆς·
Ἀσημονημένα, κρύφια μ' ἐνθύμισε συμβάντα,
Θαμμένα εἰς τὰ ἄδυτα πρὸ χρόνων τῆς ψυχῆς.

Τῆς ὀρφανίας ἔφερες τὸ ἐμβλημα εἰσέτι·
Τὸ σῶμα σου ἐκάλυπτε τοῦ πένθους ἡ ἐσθῆς·
Ἐσθῆς ὀδύνης ἐκρυπτε τῆς τέρψεως τὰ ἔτη,
Καὶ τὴν μορφὴν τῆς τέρψεως ἡδύτης συμπαθῆς.

ὦ ! οὕτως εἰς τὸν ἔκθαμβον παρέστης ὀφθαλμῶν μου
Τὴν πρώτην δτε σ' ἔδλεπον εἰς ξένην γῆν φορᾶν·
Τοιαύτη μὲ ἐχώρησε ἀπὸ τὸν ἔκυτόν μου,
Τοιαύτη μοι ἀφῆρσε τὸν νοῦν μου, τὴν χαρὰν.

Δὲν θέλω, ἐγκατάλειψον ἐρήμην τὴν ψυχὴν μου
Εἰς τὸ ὑπνώττον πέλαγος τῶν νέων ἡμερῶν
Ἄνισα ἀνάμνησις ! Μὴ ῥίπτῃς τὴν ζωὴν μου
Εἰς νέαν πάλιν θύελλαν ματαιῶν συμφορῶν.

Εἰξεύρεις τὴν ἡγάπησα ὁ τάλας μὲ μανίαν,
Μὲ ἀτυνήθη ἔρωτα καὶ ἐνθουσιασμόν·
Εἰξεύρεις δὲν ἀντήλασσον μ' ὄλον τὸν κόσμον, μίαν
Ἀκτίνα τῶν ὀραίων τῆς τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν.

Τὸ πᾶν μὲ ἦτο κόλασις ὅπου αὐτὴ δὲν ἦτο·
Δὲν ἠθανόμην, ἔδλεπον τὴν πλᾶσιν σκοτεινὴν.
Ὁ νοῦς μου μόνον ἤκουε καὶ μόνον ἐνθυμεῖτο
Τὸ λατρευτὸν μειοίημα, τὴν λατρευτὴν φωνήν.

Τί θέλεις τώρα ; τί ζητεῖς ; τὸ πῦρ ἢ ἀνακείωσις ;
Δὲν μακτορεῖ τὴν τέρψαν του ὁ ἦσυχος κρατῆρ ;
ὦ ! ἂν εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν γεῖρα σου ἀπλώσῃς
Θὰ εὖρης ἴσως δάκρυα, ἀλλ' ὄχι πλέον πῦρ.

Εἰς τὴν ψυχὴν μου σήμερον δὲν ὀμιλεῖ ὁ ἔρωις·
Δὲν πλέω πλέον ἡρεμα πελάγη χιμικρῶν·
Ἐξήθησαν τοῦ βίου μου τὰ ἄθη παρκαίρωσι,
Καὶ εἰς ὄχρον καὶ ἄχρῳ ὑπέκυψε παρὸν.

Καὶ σὺ ὀραῖον ὄνειρον ἂν σ' ἔστειλεν ἐκείνη
Εἰς ὄραν ἀναμνήσεων, ἐλπίδων καὶ παλμῶν,
Ἄν οἱ γλυκεῖς σ' ἐπρόπεμψαν τῆς ἐρωμένης θῆνης·
Ἄν ἦσαι ἴσως, ἄγγελος κρυφίων στεναγμῶν.

Ἐπίστρεψον, ἐπίστρεψον πλησίον τῆς ἐκ νέου
 Εἰπέ τῆς ὅ,τι ἤκουσες, ἀλλὰ μὴ εἶπῃς, μὴ
 Ὅτι τοῦ πρώτου ἐρώτος καὶ φεῦ! τοῦ τελευταίου
 Διὰ παντὸς ἀπέθανον αἱ φλόγες, οἱ παλμοί.

Εἰπέ τῆς καὶ εἰς τὸν πάγον μου ὑπάρχει φλόξ κρυφία,
 Μυστηριώδης, λαΐψανον τῶν πρὶν πυρκαϊῶν.
 Μικρὸς, ἀλλὰ πολύτιμος ἀδάμας ἐν πτωχείᾳ,
 Φῶς ἀμυδρὸν εἰς ἔρημον ἀγωνιῶν ναόν.

Ἄλλ' ὄχι πρὶν τὸ μάρμαρον τὴν ὑπαρξίν μου κλείσῃ,
 Καὶ με σκιάσῃ ἢ πένθιμος ἰτέα τῶν νεκρῶν
 Τὸ φῶς ἐκεῖνο, ὄνειρον, εἰπέ τῆς δὲν θά σβύσῃ,
 Θὰ ζῆ με τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν καιρῶν.

H. M.

Ο ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ.

Εἰς τὸν κάλυκα τὸ βόδον ὦ! εὐδαίμων ὅστις ὄρεψῃ,
 Ὅστις τ' ἄρωμά του κλέψῃ
 Ὅταν πρωτογλυκανοίγῃ,
 Καὶ με δάκρυα τὸ πνίγῃ
 Τρυφερὰ ἢ χαρραγῇ,
 Ἡ οὐράνιος πηγῇ!

Εὐτυχὴς δι' ὃν ὁ πρῶτος ἀκουσίως ἀντηχῆσῃ
 Τῆς παρθένου στεναγμός.
 Ὁ θνητός δι' ὃν εἰς στήθος τὸ δειλὸν πρωτοκτυπήσῃ
 Τῆς ἀγάπης ὁ παλμός.

Ὅστις ὡς ὁ Πυγμαλίων
 Εἰς τὸ ἄγαλμα τὸ θεῖον
 Μεταδύσῃ τὴν νοήν,
 Καὶ με ἔρωτα ἀκοίμητον
 Ἀνταλλάξῃ καὶ ἀτίμητον
 Ἦν τῷ ἔδωκε ζωὴν!

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Ἐξ ὅλων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀναντιρρή-
 τως ἡ ἀστρονομία παρέχει πλεονέκτερον τῶν λοι-
 πῶν διαφέρον, εἴτε λάθωμεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὰ
 ἀρχικὰ αὐτῆς στοιχεῖα, εἴτε τὰς προόδους τὰς
 ὁποίας μέχρι τοῦδε ἔκαμε καὶ ἐφεξῆς θέλει κάμει.
 Ὁ μηχανισμὸς τοῦ οὐρανοῦ, οἷον περισταῶσιν αὐ-
 τὸν ἡμῖν ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ λοιποὶ ἀστέρες,

εἶναι τὸ πρῶτον πρόβλημα εἰς τὴν λύσιν τοῦ ὁποί-
 ου κατέγεινεν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Τὸ μέγα τοῦ ἀ-
 στέρου σώμα πρὸς ὃ ὀφείλομεν καὶ φῶς, καὶ θερ-
 μότητα, καὶ ζῶην καὶ τὴν καλλονὴν τῶν τε
 ἀνθέων καὶ καρπῶν, ἐγένετο ἤδη, ἐκ μέρους ἡμῶν,
 τὸ ἀντικείμενον κατεπειγούσης καὶ πλείστον δεδι-
 καιολογημένης ἐρεύνης. ἀλλ' ἡ περιέργεια ἡμῶν,
 διπλασιάζεται ἔτι μάλλον ὅταν παρακολουθήσω-
 μεν τὸν ἀστέρα τοῦτον κατὰ τε τὰς ἡμερησίας καὶ
 ἐνιαυσίους αὐτοῦ κινήσεις· ὁ κανονίζων τὴν ἡμέ-
 ραν καὶ τὴν νύκτα, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀνά-
 παυσιν, ὁ κύριος τοῦ χρόνου καὶ τῶν ὥρων τοῦ
 ἔτους, ὁ μόνος ἴσως διαλάμπων ἐξ ἰδίου φωτός, ὁ
 ἥλιος, τέλος, εὐρίσκεται ἀναγκάτως συνδεδεμένος
 πρὸς ἐκάστην ἡμῶν ἰδέαν, πρὸς ἐκάστην πρᾶ-
 ξιν ἡμῶν.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαίας ἀστρονομίας ἐχρωμα-
 τίσθη προδήλως ἐκ τῶν διαφορῶν ἐπιρροῶν, αἰτι-
 νες ὑπηγόρευσαν αὐτήν. ὁ φιλόσοφος διὰ τῆς
 μελέτης τοῦ ἐξήγαγε μεγάλας ἀληθείας ἐκ σκο-
 τεινῶν γεγονότων καὶ ἀτελῶν παρατηρήσεων, τὰς
 ὁποίας ἐξέθηκε ποτὲ μὲν συμφώνως, ποτὲ δὲ ἀντι-
 θέτως πρὸς τὰς ἀτομικὰς προλήψεις καὶ τὰς ἐθني-
 κάς δεισιδαιμονίας. Ὁ ἀστρονόμος, θαυμαστῆς
 αἰείποτε τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιγραφομένων φαινομέ-
 νων, εἴτε τῶν ἐκ τῶν φαινομένων τούτων ἀπο-
 δεικνυμένων φυσικῶν νόμων, λίαν εὐκόλως παρε-
 σύρθη ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του. Τέλος, ὁ ἀπλῶς
 πεπαιδευμένος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς κριτικῆς ἐπι-
 στήμης καὶ τῆς γνώσεως τῶν ἀρχαίων ἰδιωμάτων,
 ὠφελήθη ἐκ τῶν δοξασιῶν τῶν ἀστρονόμων καὶ ἐ-
 ξηκρίβωσε τὴν ἀξίαν των ἐξετάσας αὐτὰς μάλλον
 ὡς ἱστορικὰς ἀληθείας ἢ ὡς ἐναργεῖας φυσικὰς.

Πλείους ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἱστορίαι
 τῆς ἀστρονομίας ὑπὸ τὰς διαφορὰς αὐτὰς ἐπόψεις
 Αἱ ἱστορίαι τοῦ Weidlee, τοῦ Bailly, τοῦ Γεωργίου
 Costard καὶ τοῦ Laplace, οἰκνῆθησαν τοῖς ἀπο-
 δίδουσι δικαίως ἀξίαν, δὲν εἶναι ὅμως φύσεως
 τοιαύτης ὅπως καταστήτωσι κοινὴν τὴν γνώσιν
 τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων μυστηρίων. Τὸ μέγα τοῦ
 Delambre σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων
 ἀστρονομίας, τῆς ἀστρονομίας τοῦ Μεσαιῶνος καὶ
 τῶν νεωτέρων χρόνων, γεγραμμένον ὑπὸ ἀστρονό-
 μου καὶ πρὸς χρῆσιν ἀστρονόμων, ἀπαιτεῖ, ὅπως
 γενῆ καταληπτόν, γνώσεις λίαν ἐκτεταμένας.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀστρονομία ὑπάρχει συναφῆς πρὸς
 ἀντικείμενα γῆινων ὄλων μελετῶν καὶ παρατηρή-
 σεων, οἷα εἰσὶν ἡ χρονολογία, ἡ τοῦ χρόνου διαί-
 ρεσις κλπ. ἡ ἱστορία αὐτῆς προσεγγίζει διὰ